

EL MAGAZÍN

Divendres, 9 d'abril de 2021

MÚSICA

El primer disc d'Umpah-Pah, que va revolucionar la música catalana, compleix 30 anys

TECNOLOGIA

Apple podria treure unes ulleres intel·ligents amb realitat augmentada el 2022

ECONOMIA

Rècord de la taxa d'estalvi a les llars, que s'incrementa en vuit punts i mig en un any

ADRIÀ ALSINA

"El poder és comunicació"

ALBERT LLIMÓS

ENTREVISTA

ADRIÀ
ALSINA

“L’octubre de 2017 no hi ha una estratègia de poder perquè els líders del moment no estan acostumats a tractar amb poder”

Text: Jordi Vilarrodà
Fotografia: Albert Llimós

Al cap de més de tres anys, una reflexió serena sobre tot el que va passar en el convuls mes d’octubre de 2017 comença a obrir-se pas. Adrià Alsina (Barcelona, 1982), doctor en Comunicació i professor de la UVic-UCC, ho acaba de fer en el llibre ‘Per què la independència va fracassar i per què encara és possible’ (Ed. Catarata). Des de la militància independentista, una visió autocrítica del moment més transcendental del Procés, dels antecedents i de les perspectives de futur.

Van sortir uns quants llibres parlant de l’1 d’octubre i de com s’hi va arribar. Però n’hi ha pocs que parlin del que ha passat després. Cal posar la mirada en aquest moment?

Potser calia que passessin alguns anys per fer-ho i baixar una mica l’emoció i el dol que hem anat aguantant tot aquest temps per poder fer un llibre que digués en el títol “per què va fracassar”. Segurament, fa dos anys no s’hauria rebut de la mateixa manera. El pas del temps permet posar una mica de distància. Jo tinc la sensació que tots els que vam viure l’octubre de 2017 de diferents maneres –jo mateix, com a cap de Comunicació de l’ANC– tenim algun trauma. Arrosseguem la sensació de moltes (massa) emocions des del moment de l’efecte bola de neu del dia del referèndum, amb la gent defensant els col·legis, fins a veure com aquell poder que semblava que s’havia aconseguit se’n anava escapant dels dits. I aquest llibre no deixa de ser un exorcisme d’això. Parlar seriosament de què significa tenir el poder, intentar prendre’l (que és el que vam provar de fer). I en aquell moment vam fracassar.

Parlant del poder, vostè diu que “el poder de debò és allò que els altres creuen que ets”. Allà on va fracassar l’independentisme va ser a saber fer veure als altres que controlava la situació i la jugada anava de debò?

En bona part, sí. Ni a fora ni a dins. Hi ha moltes teories sobre el que és el poder, i prendre’l. Però a mi m’agrada diferenciar la sobirania (els impostos, el DNI... l’Estat dur) d’allò que fa que tu li donis un valor. Els euros que portem a la butxaca –espero– o aquest document d’identitat funcionen perquè els donem un valor, creiem que aquest valor va més enllà del que té intrínsecament. Això és el poder. I en moments en què tothom

està pendent de tu, és la capacitat de trucar a la presidenta de la Comissió Europea i que s’hi posi. Independentment del poder concret que gestionis en aquell moment.

Vostè diu que el mateix dia 1 d’octubre es donaven alguns senyals de les lectures diferents que vindrien després. Senyals en el que es va dir i en la forma com es va dir, en l’escenificació. Quins eren?

Absolutament. El poder és comunicació, i com la gestió serà decisiu per obtenir-lo, conservar-lo o perdre’l. Aquell 1 d’octubre havien passat moltes coses i, al vespre, tenies dues opcions. Havíem votat, i alguns deien que això tenia un significat i altres que no. I d’altra banda, havien vingut policies que havien pegat amics o companys. Podies decidir donar-li tot el pes a això (ens han pegat, ho hem passat molt malament, mireu què ens han fet...) o posar-lo en el resultat (hem fet un referèndum, l’hem guanyat i estem disposats a arribar on calgui). I això no va passar. En lloc de donar força a aquest missatge de sobirania, llancem el de que estem tristos, ens han maltractat i Europa no ens escolta. Dit d’alguna manera, i forçant la metàfora, imagini’s que en una batalla en lloc d’explicar que l’exèrcit ha pogut mantenir la posició o recuperar un tros de terreny es queixessin que l’enemic els ha disparat. Així no es guanya.

I per què passa això? És una qüestió de mentalitat col·lectiva, d’errada estratègica del moment per manca de coordinació?

El catalanisme, que ve de la tradició del segle XIX, està relativament acostumat a guanyar eleccions. I això està molt bé, perquè dona legitimitat: ara fa poc n’ha tornat a guanyar unes altres. Per guanyar eleccions, es necessita convèncer l’elector que les teves polítiques són millors, i si el convences, guanyes. Però davant d’un policia a qui has de convèncer de si et deté o et deixa lliure, no té res a veure la raó. El policia et pot detenir (com

els Mossos tenien un pla per detenir Puigdemont) més enllà del fet que siguis o no independentista. Al policia no l'he de convèncer que tinc raó i un bon programa, sinó que ja he guanyat i que jo soc el seu nou cap.

Després de l'1 d'octubre ve el 3 d'octubre de les grans manifestacions, el 10 d'octubre de la proclamació *ajornada* de la independència i el 27 d'octubre de la declaració final, però que no es fa efectiva. Vostè diu que hi havia plans més agosarats, i de resistència. Per què no es van posar en pràctica?

En general, no es posa en pràctica una estratègia de poder perquè els líders d'aquell moment no estan acostumats a tractar amb poder, i continuen amb la idea aquesta de convèncer que tens raó en lloc de convèncer que has guanyat. Continuaven intentant generar empatia, i després de l'1 d'octubre, i ja no era el moment. Amb això no vull dir que declarar la independència el 27 d'octubre fos una mala idea. De fet, és allò que acaba salvant la credibilitat del moviment perquè quan has embolicat la població del país en una cosa tan bèstia com el que vam fer l'1 d'octubre almenys li has de donar una certa continuïtat, que és el que et permet seguir amb el fil de la legitimitat.

Què va ser el nostre procés? Un cop d'estat, una revolució, ni una cosa ni l'altra?

Amb el concepte de *revolució* passa com amb el de *nacionalisme*, que sempre és el dels altres, el meu és *patriotisme*, que és més bo. En aquest cas, seria que la meua és revolució i la dels altres, cop d'estat. En realitat, és força igual: el que vam intentar i el que estem fent és una presa del poder sobtada, un *cop d'estat democràtic*, amb un moviment ampli que reclama un canvi profund de l'estructura de poder: agafar una part de l'administració de l'Estat a Catalunya i canviar-li la samarreta, dotant-la d'un poder que ara no té. Aquesta és una diferència molt gran amb casos com els del Quebec o Escòcia.

Quines són les diferències, a banda del fet que en tots dos casos han fet un referèndum acordat?

L'administració de la Generalitat és l'administració de l'Estat a Catalunya, i hi està completament lligada a nivell de sobirania. No pot prendre decisions de poder per ella mateixa, com canviar les condicions de contractació dels funcionaris o decidir –per parlar d'un tema actual– quins medicaments es poden utilitzar i quins no. Un *land* alemany decideix quines vacunes posa o no posa, com hem vist en el cas d'AstraZeneca. Aquí tenim una Generalitat que s'assembla més a una diputació espanyola que a un estat federat. Li hem posat un Parlament, això sí, al qual hem donat una certa capacitat per fer lleis sempre que no contradiguin les lleis estatals. Aquí està la clau: a la Gran Bretanya, totes les lleis que fa el Parlament de Westminster que afecten Escòcia s'han de negociar amb el Parlament Escocès. Això és cosobirania real. Imagini's què passaria aquí si les lleis que aprova el Congrés i afecten Catalunya s'haguessin de negociar amb el Parlament.

Vostè defensa que es poden tornar a crear les condicions per a aquest tomb, sempre que l'objectiu estigui clar. No peca de massa optimista?

És que un independentista ho ha de ser, per naturalesa. Si no, seríem uns clínics. Si t'ho creus, és perquè tornaràs a tenir oportunitats per posar en pràctica allò que hem anat aprenent.

Però mentre això no arriba, és possible compaginar-ho amb la gestió del *mentrestant*, és a dir, del dia a dia?

No només és possible, sinó que és l'única manera de poder fer un govern que tingui una mínima credibilitat. O fas un govern independentista capaç d'enfrontar-se a l'Estat en tot allò que valgui la pena o fem una gestoria i tanquem el govern i el Parlament. Per què portem un temps donant majories als partits independentistes (o abans, catalanistes)? Perquè, en el fons, la majoria de ciutadans creu que l'única manera de defensar seriosament els ciutadans d'aquest país és des del sobiranisme. Són els únics que posen els interessos del país davant dels de la política de Madrid. Això ja ho deia Francesc

“Si demà al matí Pere Aragonès proclamés la independència no passaria res, perquè no hi ha credibilitat perquè passi alguna cosa”

Macià, que es presenta a les primeres eleccions amb Solidaritat Catalana perquè s'adona que els candidats reformistes i liberals anaven només a Madrid a muntar-se les seves prebendes. Ho hem vist i ho hem tornat a veure durant el règim del 78! Aquella Convergència dels anys 80 i 90 gestionava quotes de poder dins l'*statu quo*. I acabaven passant coses com que el seu representant a Madrid, el senyor Miquel Roca, acaba tenint un gran bufet d'advocats per seguir fent d'intermediari davant dels grans poders de l'Estat. Per això la millor manera de gestionar correctament la pandèmia és escollir representants polítics per als quals la prioritat més gran no sigui ser ministre sinó conseller.

Hi ha qui diu que la famosa DUI (declaració unilateral d'independència) només s'ha de reactivar, que ja està feta. Ho comparteix?

És evident que si demà al matí sortís Pere Aragonès al balcó de la Generalitat i proclamés la independència no passaria res, perquè no té prou credibilitat com perquè passi alguna cosa. El mateix que li va passar a Lluís Companys el 1934. Què cal? Primer, que aquest govern es torni a prendre seriosament a ell mateix, cosa que no ha fet l'anterior. Que quan havia d'enviar els Mossos a tancar l'aeroport de Barcelona o l'estació de Sants perquè hi havia el risc que el virus es propagués per aquestes

infraestructures, no ho va fer. Per exemple.

Posi'm algun exemple del que sí que podria fer el govern, sense que els tornin a portar als tribunals.

Podria començar per demanar que fem sobirania fiscal. Pagar els impostos de l'Agència Tributària de Catalunya. No és il·legal, perquè després aquesta envia els diners a l'Agència Tributària d'Espanya. Quin sentit té, doncs? Que si acabem consolidant un gruix de cent o dues-centes mil persones que fan aquest pas previ de pagar els seus impostos a la hisenda catalana, disposes d'un *botó nuclear* que es pot activar en el moment de la confrontació. I com això, moltes coses més. És prendre-s'ho seriosament! La senyora Ayuso, a Madrid, s'ha arribat a prendre més seriosament el seu poder que alguns polítics a Catalunya, perquè ella està acostumada a exercir-lo.

La batalla es juga, al final, en el terreny de les expectatives, segons vostè. La gent s'apunta als carros guanyadors?

Exactament. Hi ha un investigador dels Estats Units, Nanhual Sing, a qui van finançar perquè anés dos anys pel món entrevistant gent que havia participat en cops d'estat. No que els hagués liderat. Els preguntava per què s'hi havien sumat. I va resultar que allò determinant no era la idea prèvia que tenien sinó la sensació que aquell moviment podia guanyar. En llocs com Catalunya, no estem disposats a assumir una destrucció perquè guanyi una determinada idea. I *destrucció* no vol dir arrasar Vic, sinó també la destrucció econòmica. La gent es deixa guiar per allò que pensa que passarà, i es canvia la samarreta ràpidament. Això explica per què el 155 es va poder aplicar de manera tan fàcil. No perquè els funcionaris de la Generalitat siguin botiflers ni traïdors, sinó perquè van pensar que era millor quedar-se i implementar ells el decret abans que deixar que ho fessin uns *homes de negre* per fer-ho, que hauria estat molt pitjor.

De totes maneres, cal una massa crítica de gent molt mobilitzada per fer decantar la balança a la majoria de la població?

De fet, calen tres coses. Una és aquesta: una base petita però ultramobilitzada, disposada a tot, a la qual has de donar feina durant un temps relativament llarg: mantenir carrers ocupats, manifestacions, o formar un cos armat. Es calcula al voltant del 3,5 per cent de la població, és a dir, unes 360.000 persones. I la tenim! Ha sortit al carrer. Són els que convenceran els que no creuen que ja has guanyat, que la cosa no té marxa enrere. La segona cosa és una certa majoria social que estigui d'acord amb l'objectiu. I finalment, que aquells que no hi estan d'acord no estiguin disposats a fer-ho saltar tot. I això només passa en guerres.

Sobre això del cos no armat, que em crida l'atenció. Al llibre cita alguna experiència semblant a les repúbliques del Bàltic, quan es van independitzar. De què parlariem, exactament?

Un dels errors clàssics de l'independentisme és pensar que els Mossos són l'embrió de la futura policia. No. S'hi poden sumar després, però el primer contacte amb el nou Estat, per a la majoria de gent, no haurien de ser ells. Ha de ser algú amb una samarreta, literalment, que posi Govern de la República Catalana, o alguna cosa semblant, a qui tu li hagi donat un poder simbòlic. I d'aquests n'hi ha d'haver molts. Són els que, amb una estratègia sempre no violenta però amb un vincle emocional importantíssim, es poden presentar en infraestructures clau del territori per controlar-lo. S'han de presentar, desarmats, a explicar i demanar que els deixin entrar on sigui. És evident que no entrarien en molts llocs, però es crearia la sensació que en el territori no paren de passar coses. Que la República s'està desplegant. I entronca amb el que deia el gran estratega Sun Tzu: que en una batalla on estiguis intentant prendre el poder, a l'adversari li has d'obrir tants fronts com sigui possible. L'has de despistar i no ha de saber quina és la teua estratègia principal.

OPINIÓ

**Pere Martí
i Bertran**

Els sentiments al segle XXII?

Carme Torras Genís (Barcelona, 1956) és una de les científiques catalanes més reconegudes en el camp de la robòtica i de la intel·ligència artificial. També és novel·lista i avui us voldria recomanar una de les seves obres més conegudes i elogiades per la crítica per l'interès científic, filosòfic i literari i també, per anecdòtic que sigui, perquè l'àvia de la protagonista és de Vic i recorda amb devoció les estades que hi va fer de petita (pàg. 34 i 152). Es tracta de *La mutació sentimental* (Pagès Editors, 2008), una novel·la futurista, que gosaria qualificar de distòpica, sobre un tema encara poc tractat en la narrativa del gènere: l'evolució, o la mutació com indica el títol, dels sentiments humans en una societat altament tecnificada i robotitzada, fins al punt que els robots hi esdevenen imprescindibles per als humans, tant que els canvien les relacions, els pensaments i els sentiments.

L'encert de l'autora, a part de les bases científiques i tècniques que em guardaré prou de comentar, ignorant com soc d'aquestes matèries, rau en el fet de presentar-nos un món dividit en

dues visions totalment oposades i pràcticament aïllades entre elles: d'una banda, els protecnos, defensors acèrrims de la tecnologia i de la ciència, que són la majoria de la població; i de l'altra, els qui s'agrupen en l'anomenada La ComU, una de minoritària que s'hi oposa amb vehemència i que hi contraposa els sentiments i el contacte personal.

*Una novel·la amena,
reflexiva, per fer-nos
pensar cap on anem
i quin futur volem*

Dos membres d'aquestes comunitats, en Leo Mas'10 i la Silvana, entraran en contacte per un fet casual, però molt especial: la descongelació d'una noieta de 13 anys, la Cèlia, hivernada gairebé durant un segle a causa d'una malaltia aleshores incurable, per ser adoptada per una protecno d'allò més deshumanitzada, la Lu, que superada per les

reaccions de la filla demanarà ajuda i la hi oferiran, en principi pensant només en els seus projectes, tant la Silvana, estudiant dels sentiments arcaics i extingits a la nova societat, com en Leo, abocat als seus projectes per dotar de sentiments els robots i per trobar-ne de nous, de sentiments.

Tots dos veuen en la Cèlia, trasplantada de cop del segle XXI al XXII, una font d'informació inesgotable. Els sentiments i la innocència de la noieta i les vicissituds que haurà de passar (dificultats d'adaptació a l'escola i a la Lu; mort de l'única amiga que ha fet, la Xis; enyorament dels pares, etc.) els faran canviar i els acostaran fins al punt de compartir un mateix objectiu: fer els humans més lliures, més sentimentals, més propers, més humans en definitiva; i si cal, amb l'ajuda dels robots i de la tecnologia. Una novel·la amena, reflexiva, d'aquelles que, com deia Manuel de Pedrolo, no són només per entretenir, sinó, i sobretot, per fer-nos pensar cap on anem i quin futur volem. Un merescut Premi Manuel de Pedrolo 2007.

BADLANDS

Xalar fent país

Eduard Roure

Fa una pila d'anys, en els inicis de la meua feina com a professor cobrint baixes en condició de substitut o passant breus fases d'interinatge, disposava de prou temps lliure al mig d'alguns matins, i sovint els dedicava a llegir. En temps de bonança meteorològica, me n'anava pels voltants del riu, m'asseia a la gespa i usava un arbre a tall de respall. Prioritzava gruixudes novel·les decimonòniques, per allò del bagatge necessari de qui aspira a convertir-se en escriptor. I prioritzava les traduccions al català per sensibilitat cap a la llengua pròpia i minoritzada, i per prosperar-ne en la competència expressiva. Parlo de fa una vintena d'anys i trobar clàssics actualitzats i solvents en català presentava una certa dificultat. Les traduccions, posem per cas, de *Crim i càstig* o *Anna Karènia* a càrrec d'Andreu Nin estaven francament bé, però dataven... dels anys trenta. Un dia, llavors, fullejant el suplement literari d'un diari, vaig topar amb la notícia d'una nova col·lecció de clàssics traduïts al català, la Biblioteca Pompeu Fabra de l'editorial Destino. Noves edicions corregides i

polides de Shakespeare, novel·les breus de les grans patums russes, alguns patracols dels canònics Dickens i Stendhal. No eren llibres barats, però els considerava una excel·lent inversió. Crec que la col·lecció no va gaudir de més de tres anys de vida; no els devia sortir prou rendible, tot i que el director es va lamentar al cap del temps d'una difusa conspiració pel fet que la nòmi-

*Per la banda de la
importació literària estem
fent créixer el jardí*

na de traductors i consellers literaris el formaven escriptors de corda poc catalanista i gens afí al règim convergent. En qualsevol cas, la il·lusió esdevingué efímera.

Afortunadament, tot ressorgeix. Sumptuosos volums blancs de tapa dura han inaugurat el braç de la Fundació Bernat Metge (la campiona his-

tòrica a Catalunya dels clàssics greco-latins) dedicat a les obres mestres de tots els temps: la *Iliada* i el *Robinson Crusoe*, i un nou *Crim i càstig* a punt de sortir del forn. Editorials magnífiques i independents, deslligades dels grans emporis editorials i utilitaristes, com ara Flaneur, Adesiara, Navona o Comanegra (i les que em deixo, perdó), publiquen obres magnes i canòniques de Mann, Rilke, Poe, Valéry, Sebald, Benjamin, Faulkner, Lispector. Edicions de 1984 o la mateixa Proa s'atreveixen amb obres completes o mostraris generosos de poetes que reclamaven el català: Dickinson, Wordsworth, Pasternak o Baudelaire (*Les flors del mal* en nova traducció del nostrat Pere Rovira). La nostra cultura rep les prescriptives garrotades de totes bandes, però per la banda de la importació literària estem fent créixer el jardí, miratge imprescindible per sustentar-nos i creure'ns realment dignes de participar de la gran sensibilitat universal. Animeu-vos-hi per la part que us toca com a lectors i lectores, que pel cap baix farem país tot xalant.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Fer les coses bé ja no és suficient

La consciència sobre els temes mediambientals ha augmentat molt. L'escalfament global del qual ja es noten els efectes de manera bastant evident és generalment conegut i font de preocupació d'una bona part de la societat. La necessitat de mudar cap a energies renovables sembla també bastant assumit i forma part ja de la nostra tria a l'hora de comprar vehicles o bé decidir com escalfem casa nostra. La publicitat ja sol contemplar els valors associats a la sostenibilitat a l'hora de condicionar les nostres opcions de compra, mentre els joves estudien els objectius de desenvolupament sostenible (ODS) en els centres educatius. Fins i tot algunes de les majors fortunes del món, com és el cas de Bill Gates, inverteixen gran quantitat de recursos en innovadores i sofisticades tecnologies que contribueixin a reparar almenys una part del mal infringit al planeta. Es parla ara d'injectar carbonat de calci a l'atmosfera perquè eviti la progressió de l'escalfament i, diuen, atenuar la quantitat de llum solar que ens arriba.

Ha costat molt arribar fins a assumir que estàvem en una deriva destructiva que calia aturar, han estat necessàries moltes evidències perquè el tema dels límits mediambientals del planeta s'assumís com una dada objectiva i no com un mite, com una invenció d'ecologistes i altres malastrucs de tota mena. Ara els rics i poderosos també semblen estar preocupats. El problema de fons és que la nostra societat i la nostra economia s'han sustentat durant l'època industrial sobre el mite que la tecnologia ens permetria de manera progressiva dominar la natura i posar-la al nostre servei. El desenvolupisme, el creixement econòmic continu ha estat la filosofia que ha mobilitzat esquerres i dretes des de la revolució industrial.

La superioritat que es creia inqüestionable de la condició humana no ens feia plantejar la possibilitat d'interactuar i conviure harmònicament amb la natura, sinó de subjugar-la i dominar-la com si les seves possibilitats i la seva capacitat de regeneració fossin infinites. Les externalitats de les nostres activitats econòmiques, mediambientals i d'altres tipus no s'han començat a comptabilitzar fins fa relativament poc temps. El nostre sistema econòmic i productiu, en nom d'arribar a la suficiència productiva, s'ha basat en tecnologies sobre les quals no controlàvem la totalitat, de vegades ni tan sols una petita part dels seus efectes. Per al fun-

El malbaratament i la generació de residus és la base sobre la qual se sosté el sistema econòmic i social

cionament del sistema, per no caure en la sobreproducció, s'ha estimulat el consum a nivells irracionals, convertint el malbaratament en la cultura i en els hàbits dominants. Hem construït una societat en què es viu sobre una quantitat ingent de residus, incapaços ja de fagocitar-los, pel nostre induït consum desmesurat i el desig per posseir la versió més o menys nova de les coses. No és només un problema d'actitud i de cultura personal, el malbaratament i la generació de residus és la base sobre la qual se sosté el sistema econòmic i social.

El dubte radica en si la consciència actual i la predisposició a "fer les coses

bé" de l'actualitat és suficient. La resposta és que probablement no ho és. Pretendre la sostenibilitat mediambiental, però també econòmica i social, resulta absolutament desgavellat si volem mantenir un sistema econòmic fonamentat en el creixement continuat, que associem el progrés i el desenvolupament desitjables amb l'augment permanent del PIB. Som addictes al creixement i això resulta del tot incompatible amb respectar els límits mediambientals o bé a fer possible un grau de benestar raonable pel conjunt de la població. En la lògica actual, l'únic antídoto per a la desocupació permanent és més creixement i més endeutament. Un cercle aparentment virtuós que esdevé un cercle infernal. Per passar de l'economia del malbaratament a una economia circular, cal imaginar una prosperitat sense creixement, una societat "d'abundància frugal". Una economia intensament productiva requereix que fem del consum el nostre estil de vida. Com ha plantejat de manera concloent el teòric del decreixement Serge Latouche, pensar que aconseguirem establir una compatibilitat entre el sistema industrial productivista i els equilibris naturals recolzant-nos només en les innovacions tecnològiques o recorrent a senzills correctius en les inversions, sense esforç, sense dolor i, a més, enriquint-se, és un mite. Aviat no hi haurà ja elecció i haurem de reduir la nostra petjada de carboni i organitzar el racionament en l'extracció dels recursos no renovables. Cal mudar d'una economia actual on si no es creix es bloqueja, a una economia dissenyada per mantenir-se estable sense creixement. No és incorporant tecnologia i bones intencions a un model obsolet com redreçarem les coses. Es tractaria de situar-nos en un nou paradigma, a pensar diferent.

Juan Juncosa

Les firetes

Les firetes són molt més que un espai de diversió o lúdic. Són història, cultura, famílies que viuen moments inoblidables. Tradició viscuda generació rere generació. Aquesta visió és només la part que ens porta la memòria i l'arrelament a la terra. D'altra banda, veurem que les firetes ofereixen riquesa econòmica. D'elles viuen moltes famílies que generen consum a la nostra ciutat i els nostres negocis. Que inverteixen en publicitat en els nostres

mitjans de comunicació, que compren en els nostres establiments i contracten serveis a les empreses de la ciutat. Generen riquesa i economia de proximitat. Una altra perspectiva. La cultural. Les firetes es remunten a molts, molts anys enrere. Presents sempre en els moments importants de la ciutat, en els cors dels infants i adolescents que les esperen i viuen. La mateixa il·lusió de pares i avis que gaudeixen de veure aquests somriures i recorden alhora la

seva pròpia infància.

Per aquests motius i molts més crec que si els teatres es poden obrir, els cinemes poden funcionar, i fins i tot ja alguns concerts musicals, les firetes complint totes les mesures de seguretat també haurien de ser presents. Si no és així no sols tenim el risc que perdin els seus negocis aquestes famílies que viuen d'això, tenim el risc de perdre a la nostra ciutat tradició, economia i cultura.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

August Garcia i Orri

“Tots els usos de la paraula per a tothom”

“Tots els usos de la paraula per a tothom” em sembla un bon lema. No perquè tots siguin artistes sinó perquè ningú no sigui esclau. (Gianni Rodari)

De les diferents edicions sorgides el 2020 durant l'Any Rodari en destaca aquesta antologia de contes i poemes a càrrec d'Alice Incontrada i Jorge de Cascante. La tria se centra en llibres tan emblemàtics com *Contes per telèfon*, *El llibre dels errors* o *Contes llargs com un somriure* més relats espigolats d'altres obres. Pel que fa als poemes (*filastrocche*, segons Rodari, i que Pau Vidal hauria traduït com a *filastroques*) n'hi ha un bon feix dels llibres *Tirallongues del cel i la terra*, *Tirallongues per a tot l'any* i algunes rimes d'altres reculls.

Però l'originalitat del llibre és que, enmig del centenar de poemes i la seixantena de contes, trobem retalls de la biografia de Rodari i de les seves opinions sobre temes diversos. A *Històries d'en Gianni* coneixerem una mica més l'escriptor italià a partir d'anècdotes de la seva vida. Així sabrem per què un dia a l'escola del Gianni ningú va jugar a futbol a l'hora del pati, entendrem per què els gats i l'aroma del pa omplen els seus llibres o descobrirem com

van néixer alguns dels seus relats.

Sota l'epígraf “*Preguntali (sic) a en Gianni*” trobarem fragments d'entrevistes i assajos on parla sobre –per exemple– la imaginació, la poesia, el treball o la importància d'aprendre i jugar. Sempre amb un llenguatge adaptat al lector més jove.

El llibre es completa amb dos textos clau: “Nou maneres d'ensenyar la canalla a avorrir la lectura” i el discurs d'acceptació del Premi Andersen. Dues mostres dels principis de Rodari en defensa de la imaginació i la llibertat per construir un món més just i feliç.

Vull destacar la feina de la il·lustradora, Marta Altés, que omple literalment de color i fantasia les pàgines d'aquest gran llibre. I no vull oblidar-me de Yannick Garcia, el traductor, que ha fet un esforç remarcable per passar al català els textos de Rodari sense perdre'n l'aire juganer, tendre i reflexiu.

L'edició, a càrrec de Blackie Books, és esplèndida. Han construït un llibre que traspua amor en cada detall, de les tapes de cartoné a la lletra gran i polida, passant per un paper de bon gramatge i un disseny molt atractiu. Un regal per a qualsevol amant de Rodari que mereix un lloc a totes les biblioteques i escoles del nostre país.

EL LLIBRE DE GIANNI RODARI. CONTES, VERSOS I VIDA

Autor: Gianni Rodari
Traducció: Yannick Garcia
Editorial: Blackie Books
Lloc i any d'edició: Barcelona, 2020
Nombre de pàgines: 392

Anna Tomàs i Mayolas

Fam de recer

Les quatre cambres del cor és una novel·la que transcorre al París dels anys trenta, protagonitzada per la Djuna, en Rango i la Zora. Una novel·la amb forts components autobiogràfics, en la qual la Djuna és la mateixa Anaïs Nin; en Rango, el poeta peruà Gonzalo Moré, i la Zora, la seva dona, la ballarina Helba Huara. L'autora publicà la novel·la l'any 1950, una vegada finalitzada la intensa relació amb Moré.

La Djuna, una jove bohèmia avesada a les nits parisenses, cau rendida als peus d'un exòtic guitarrista convençuda que es tracta d'un gitano que va escampant música, passió i alegria: “(...) *bevien les pocions i les herbes dels camins oberts, el xivarri de la llibertat, la droga del lleure i la mandra*”. Malauradament, en Rango no és un home lliure i tampoc és gitano. Està casat amb la Zora, una ballarina malalta, per la qual ha hagut de renunciar a una vida de músic nòmada i que troba en la Djuna el seu oasi particular. Ella li obrirà el

cor i llogarà una barca al mig del Sena per a les seves trobades amoroses.

Anaïs Nin a través de les seves obres crea un univers propi, d'amor i d'afectes, on cada persona és una estrella i cada història forma una constel·lació en si mateixa. Un univers amb un ritme propi, un bressoleig, els moviments del riu, els de la passió, els del patiment, els de la plenitud, els del desencís. Utilitza la seva història per explicar les complexitats de les relacions afectives. Les quatre cambres del cor són les del cor de cada una de les persones que ens deixarem atrapar per la seva lletania, són les cambres d'una barca, les dels somnis, les de les pors: “(...) *la Djuna tenia a dins una fam de recer que en Rango no podria satisfer ni atènyer mai amb ella*”.

Celebro molt cada vegada que LaBreu publica un nou llibre de la Nin, i felicito el traductor, Ferran Ràfols, perquè considero que en l'escriptura de la Nin hi ha molta part que no és estrictament paraula, una part a la qual ell sap traslladar-nos-hi perfectament.

“*La Djuna havia volgut una vida de desig i llibertat, sense comoditats però amb la naturalitat dels fets màgics, sense luxes però amb la bellesa, sense seguretat però amb plenitud, sense perfecció però amb moments perfectes (...)*”.

Llegiu-lo, llegiu-la i deixeu-vos enamorar i bressolar.

LES QUATRE CAMBRES DEL COR

Autora: Anaïs Nin
Traducció: Ferran Ràfols Gesa
Editorial: LaBreu Edicions
Any d'edició: Barcelona, 2021
Nombre de pàgines: 136

NOVETATS EDITORIALS

'Consumits pel foc'

Jaume Cabré
Ed. Proa

Deu anys després de *Jo confesso*, Jaume Cabré torna amb una novel·la breu. El seu protagonista és l'Ismael, un home que no ho ha tingut fàcil a la vida. L'atzar el portarà al retrobament amb una antiga veïna i a una relació que creixerà. Però una altra trobada –ves a saber si casual– amb el conserge de l'institut on treballa el porta a una situació límit.

'Sense fi'

Jordi Cabré
Univers

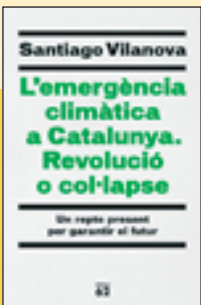
Eva Amat, protagonista d'aquesta novel·la, és una actriu d'èxit tot i la malaltia genètica que té i que li impedeix veure el món en colors, només veu en blanc i negre. I un dia, es desperta en una habitació, segrestada per un home vell. Només hi haurà una possibilitat de sortir-ne: enfrontar-se a determinats fantasmes del passat.

'La vista als dits'

Joan Todó
Labreu Edicions

Aquest volum recull, revisats, els dos primers llibres de poesia de Joan Todó (*La Sènia*, 1977), publicats a la mateixa editorial: *Los fòssils (al ras)* i *El fàstic que us cega*, a més de nous textos que s'hi han afegit. Todó ha anat construint una obra sòlida en l'àmbit de l'assaig i de la narrativa, però també amb aquestes interessants incursions poètiques.

'L'emergència climàtica a Catalunya'

S. Vilanova / Ed. 62

Santiago Vilanova és una de les veus històriques i autoritzades del moviment ecologista a Catalunya. Ara ens porta aquest llibre que, segons l'autor, vol combatre la desinformació sobre el canvi climàtic a Catalunya des de la premissa que el país tindrà greus afectacions. I també explicant què podem fer en el present per garantir-nos un futur.

'Una nena entre vint milions'

Quim Miró / Excellence Ed.

El periodista Quim Miró explica la història d'Alexandra Peraut, una nena de Sant Esteve Sesrovires que ara té 4 anys i que quan en tenia 2 va ser diagnosticada de progèria, una malaltia minoritària que provoca un envelliment prematur. És l'únic cas a Catalunya, i els beneficis de la venda del llibre es destinen a la investigació de la malaltia.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Salt de Gualba

“Gualba mateixa s'ha purificat, en la serenor del crepuscle. Ara deixa oblidar que fa una hora la seva viciosa vegetació, a la falda del vell Montseny de cos nu, havia suggerit una imatge obscena. –Més tard serà nit i sota la vegetació jaurà la negror i en la negror, les misterioses larves. –Mes ara els vénen de Gualba com una cosa clara, íntima, com una part d'ells mateixos que ha restat a baix. La veuen tota acollidora, que en les petites cases disperses s'ha encès algun llum pàl·lid.

(...)

Atenció! Gualba és terra de bruixes. No és dissabte avui? Les bruixes de Gualba fan son dissabte allà dalt, al Gorg Negre. L'aigua dorm, negra, al Gorg Negre. Mes si amb dues estelles féssiu una creu, i la gitéssiu a l'aigua negra del Gorg Negre, veuríeu que l'aigua arrenca en gran bullida i fa molt de sinistra remor i es cargola i escomeja, fins que la creu salta fora d'ella, lluny. L'esperit del mal dorm sota les verdors musicals de Gualba. ”

Eugeni d'Ors

AUTOR
Eugeni d'Ors
(1881-1954)

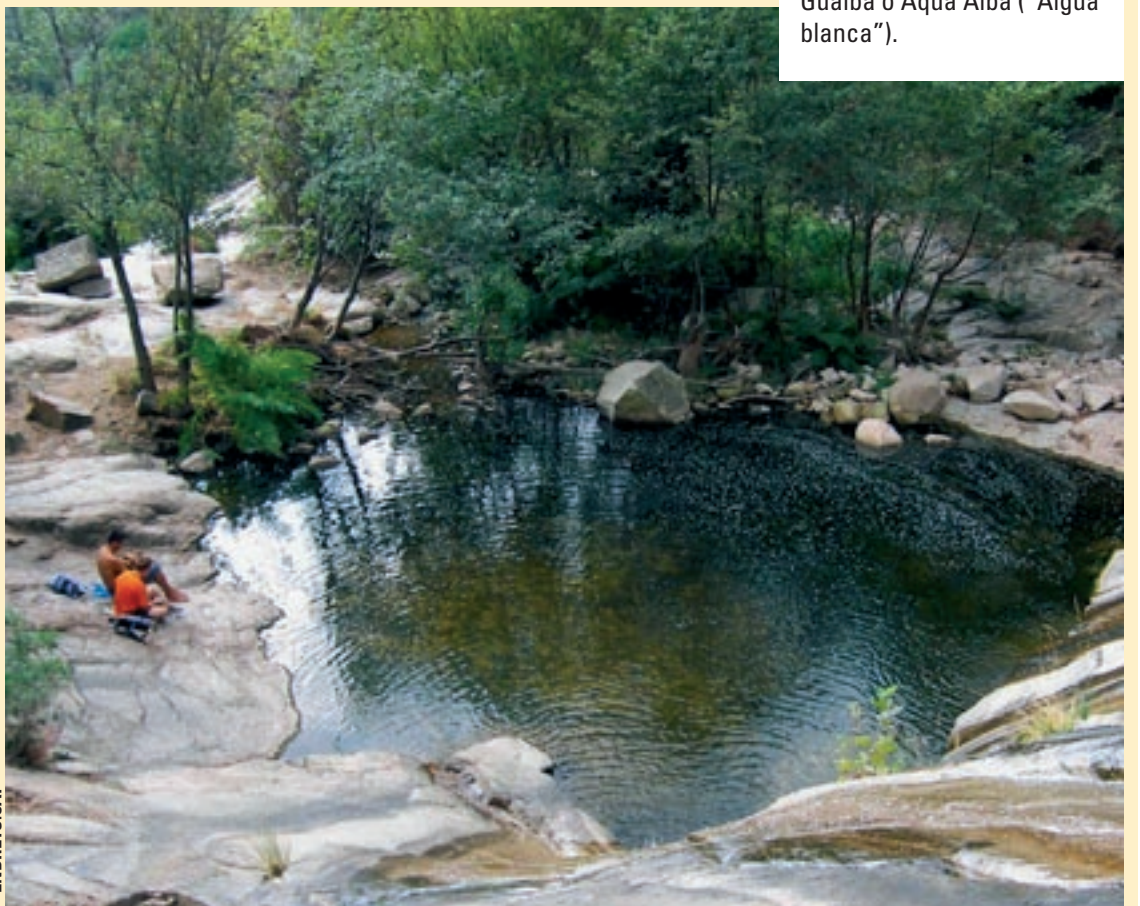
OBRA
'La ben plantada
/ Gualba, la de mil
veus'
Ed. 62 (1980)

INDRET
Salt de Gualba

MUNICIPI
Gualba

COMARCA
Vallès Oriental

Aquest saltant de la riera de Gualba, que es precipita per un terreny esglaonat de 133 metres d'alçària, i els seus voltants pot ser el lloc idoni per a la lectura d'alguns fragments de *Gualba, la de mil veus*, d'Eugeni d'Ors, que va fer diverses estades en el municipi abans de 1915. El salt converteix la riera en un corrent d'escuma blanca, que es creu que és la que ha donat el nom mil·lenari de Gualba o Aqua Alba ("Aigua blanca").

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

167

LÈXIC

Descobrim com es diuen les parts d'un llibre

Sabeu quin objecte té l'hom i no es menja? Pot portar camisa, però no de fil?

El llibre, efectivament! Però sovint no en coneixem les parts.

Si posem el llibre de perfil el que veiem és *el l'hom*, la qual cosa ens va perfecte a l'hora de trobar-ne un en concret quan el busquem a la prestatgeria. Ja l'hem trobat! Quan el tenim a les mans, el primer que es percep és *la portada* o *la coberta*? Doncs no ens confonguem! *La portada* és la pàgina del llibre on figura l'autor, el títol i l'editorial, mentre que *la coberta*, habitualment *cobertes* en plural, és la protecció exterior d'un llibre que serveix per fixar interiorment *els p'ecs* i cobreix *el l'hom* i els dos costats del llibre. Moltes vegades va protegida per *la sobrecoberta* o *camisa* amb la corresponent *solapa*.

Si girem el llibre del tot, a la part del darrere hi trobem *la contracoberta* on hi ha *la ressenya* o resum del llibre i una petita *biografia* o apunts biogràfics sobre l'autor o autora.

Fullegem el llibre? Només d'obrir-lo, a la banda esquerra hi trobem *la contraportada*. I si continuem passant *pàgines* o *fulls* (no pas fulles!), trobem *la pàgina de respecte*, que és qualsevol de les pàgines en blanc al principi i al final del llibre. Després de la pàgina de respecte i davant de la portada hi trobem *el frontispici*.

Tot seguit trobem *el pròleg*, text escrit per algú altre que no és l'autor i que presenta l'obra i l'autor. Ara sí que ja ens endinsem en el llibre i passem al *cos de l'obra*, o part principal, moltes vegades dividit en *capítols*. El cos de l'obra pot anar rematat per un *epíleg* o conclusió de caràcter recopilatori.

A partir d'aquí, només ens queda dir-vos que gaudiu de la lectura!

Si durant la setmana de Sant Jordi voleu aprofundir els vostres coneixements sobre el llibre, us convidem a navegar pel diccionari en línia *Terminologia del llibre* o a buscar els termes que us interessin al Cercaterm.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de **vic.ass@cpnl.cat**

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ENGLISH IN A BITE

ANGLÈS

Test your general knowledge

Complete the following quiz with the, a/an, or – (zero article). Then see how many you can answer!

1	How many strings does ____ violin have?
2	What is ____ largest country in ____ world?
3	How many hearts does ____ octopus have?
4	What plant is ____ Japanese sake made from?
5	Who invented ____ light bulb?
6	Which planet has ____ most moons?
7	Which is ____ deepest ocean?
8	What is ____ 60% of 60?

CATALÀ

Comproveu el vostre coneixement general

Completeu les frases amb els articles *a*, *an* o bé sense article (-). A continuació contesteu les preguntes.

9	What letter is on ____ right of ____ “U” on a keyboard?
10	What is ____ first sign of ____ zodiac?
11	What country are ____ Highlands in?
12	What type of fruit is ____ honeydew?
13	Which planet is fifth from ____ sun?
14	On which planet can you find ____ Mount Olympus?
15	What is ____ wettest season in Spain, ____ autumn or ____ winter?

Les solucions de la setmana anterior:

■ *badger sett*; ■ *rabbit warren*; ■ *bee hive*; ■ *bird nest*; ■ *fox earth*; ■ *squirrel drey*; ■ *otter holt*;
■ *ant hill*; ■ *bear den/lair*; ■ *wolf den/lair*

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

SADE
'Stronger Than Pride'
Epic, 1988

Els anys vuitanta del segle passat van ser regulars per al rock de debò, però bé, hi havia alternatives. Com aquesta londinenca, Sade Adu, que va tenir un gran èxit amb les seves cançons tranquil·les i la seva veu dolça i somiadora envoltada de saxos, violins, algun sintetitzador i, és clar, percussió diversa i una guitarra elèctrica. Tots plegats, els músics que tocaven aquests instruments i la noia, van formar el grup Sade per fer una barreja de jazz, funk llatí i rhythm and blues. *Stronger Than Pride* era el seu tercer disc i segurament tan bo o més que els dos primers. La diferència principal amb els anteriors és que és una mica menys làgüid i té una mica més de ritme. Jo sempre que l'escolto em fa la impressió que estic ajagut a la sorra de la platja d'una illa deserta del Carib plena de palmeres. De les 10 cançons que té el disc a mi m'agrada sobretot la penúltima, "I Never Thought I'd See the

Day", que és un xiuxiueig agredolç de més de quatre minuts, molt melancòlic. Però les que van tenir més èxit, profusament radiades a les emissores, van ser "Paradise", "Haunt Me" i "Give It Up", que també estan molt bé. En prop de 40 anys de carrera, Sade només ha editat set discos d'estudi, i l'últim data del 2010. Es veu que Sade Adu prefereix viure tranquil·lament a la campanya anglesa amb la família. No és mala idea amb els temps que corren.

EL TEST

Joan Mas i Soler

Primer instrument que vas tocar? El saxo. **Primer grup del qual vas formar part.** Coral Infantil La Violeta de Centelles. **Primer bolo en directe.** El 2006 amb Juncal Salada i Magalí Casanoves fent un trio de clarinets. **Primer disc que et vas comprar?** Un CD de la London Symphony Orchestra dirigida per Sir Adrian Boult. **Quants discos tens?** A casa, un centenar. **Salva'n tres.** *O Vos Omnes* de Capella de Música i Escolania de Montserrat; *The Planets de Gustav Holst* & *Enigma Variations d'Edward Elgar* amb la London Symphony Orchestra, i *Ringmasters II* del quartet de *barbershop* suec Ringmasters. **Un concert (com a públic) per recordar.** Karelian Male Choir, a Rússia.

NOTES

30 anys de 'Raons de pes', el debut d'Umpah-Pah

El 3 d'abril de 1991 es va publicar un disc que capgiraria la història del pop i el rock a casa nostra. El treball es titulava *Raons de pes* (Salseta Discos) i era el debut dels gironins Umpah-Pah, una banda liderada per l'incombustible Adrià Puntí amb una posada en escena original i desacomplexada que l'equiparava a les propostes de pop-rock d'àmbit internacional. Per primera vegada (amb el permís dels banyolins Kitsch), una banda catalana es podia programar en un festival amb artistes internacionals sense fer-hi escudella. Umpah-Pah, doncs, a base de reggae, pop i rock, va revolucionar una escena, la catalana, gràcies a *hits* com *La catimba*, que es va convertir en tot un himne. El videoclip que va acompanyar

aquest primer *single*, a més, es va rodar a Jamaica en un desplegament inèdit fins llavors en un grup català. El segon disc d'Umpah-pah va ser *Bamboo Avenue* (el nom del carrer principal de Kingston, la capital de Jamaica) i va arribar just un any després del debut. Més endavant va venir *Bordell* (1994) que es va presentar acompanyat de *Triquiñuelas al óleo*, el seu primer disc en castellà.

El 1996 la banda va editar el seu darrer disc, titulat *La columna de Simeón*. El pas al castellà no els va provar i la banda es va acabar dissolent. Per sort, el seu líder i ànima, Adrià Puntí, no va plegar veles i va encetar una carrera en solitari que de moment, amb alts i baixos, continua activa. Puntí va debutar en solitari amb *Pepalallarga i...* (1997) i va seguir amb *L'hora del pati* (1999), *Maria* (2002) i *La clau de girar el taller* (2015), la seva darrera entrega discogràfica. Amb ell, l'esperit Umpah-pah segueix viu.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

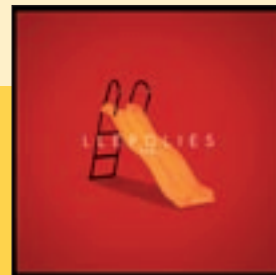
MARCEL I JÚLIA
'En òrbita'

Darrere de Marcel i Júlia s'hi amaguen els manlleuencs Marcel Lázara, excantant i compositor de Txarango, i Júlia Arrey, la seva companya, que ja van debutar plegats fa tres anys amb un sorprenent *Pedalant endins*. En aquesta nova etapa, deixen enrere el so orgànic i acústic del primer disc i per posar-se *en òrbita* han bastit una banda de fusió amb totes les de la llei amb una proposta verda que pretén sensibilitzar-nos sobre la necessitat de reconnectar amb la natura i aturar el canvi climàtic. I tot, defugint el fatallisme i apostant per l'alegria i la llum.

LA LOCOMOTORA NEGRA
'50 (1971-2021)'

Que una formació de jazz i swing de casa nostra compleixi mig segle d'història voreja el miracle. I La Locomotora Negra és això, un petit miracle en format de big band que ara mateix té 17 músics i que fa mig segle que acosta el jazz a tots els públics. I per celebrar com cal l'aniversari han editat *50 (1971-2021)*, un viatge a través de 15 peces per les cinc dècades de trajectòria de la formació amb alguns clàssics i també algunes peces inèdites que en el seu moment havien quedat en algun calaix. I el millor de tot és que La Locomotora segueix en marxa. Llarga vida.

ZOO
'Llepolies'

Els valencians Zoo tornen amb un treball amb 12 peces on mesclen de nou les bases electròniques amb el compromís. Rap electrònic, música festiva i ballable però amb lletres que posen el dit a la nafra tot i que en aquesta nova entrega defugen les proclames i aposten més per les segones lectures i el sentit de l'humor. Feia quatre anys que la banda liderada per Panxo no treia material nou i fins i tot s'havia especulat amb la seva desaparició. Però no, tornen i ho fan amb més empena que mai. I una de les cançons es diu *Tobogan*, sí. D'aquí ve la portada.

TECNOLOGIA

Tecnonews/AMIC

Apple vol matar l'iPhone amb unes ulleres intel·ligents?

“La fi del telèfon intel·ligent” venen a titular o a dir en els seus articles alguns mitjans, a causa dels insistents rumors que afirmen que Apple llançarà unes ulleres intel·ligents amb realitat augmentada el 2022.

No deixa de ser curiós que aquests rumors, al costat del que es va sabent de les imminents (haurien de ser presentades en uns mesos segons tots els indicis) ulleres intel·ligents de Facebook, han fet que el *hype* sobre aquesta mena de dispositius futuristes hagi augmentat al llarg d'aquestes últimes setmanes.

Amb una primera *època daurada* gràcies a les Google Glass, l'interès del públic al voltant de les ulleres intel·ligents va semblar anar desapareixent, i aquests *gadgets* van quedar per a usos professionals i encara amb molt de camí per recórrer, tant pel que respecta al seu desenvolupament com a la seva adopció.

L'adquisició de North (fabricant d'unues de les poques ulleres intel·ligents per a l'usuari final, les Focals) per part de Google, semblava que *matava* l'última opció d'unues ulleres de realitat augmentada

serioses per a l'usuari final. Fins que el rumor sobre les ulleres d'Apple ha cobrat vida. La forma en la qual aquestes ulleres *matarien* l'iPhone seria gràcies a poder convertir tota la

realitat que s'estén davant els ulls de l'usuari en una pantalla.

La inclusió de sensors LiDAR (una mena de radar de proximitat) permetria a aquestes ulleres *conèixer* l'entorn en el qual es mouen i, per tant, millorar també la interacció amb ell.

Unes càmeres en la muntura de les ulleres permetria a aquestes reconèixer els moviments de les mans, que es convertirien d'aquesta manera en la interfície de l'usuari per interaccionar amb els elements de la realitat augmentada.

La incorporació de capacitat d'àudio bidireccional (micròfon i altaveus, possiblement en forma d'auriculars o mitjançant conducció), permetria utilitzar aquestes ulleres com a telèfon i, d'aquí, els titulars sobre la futura desaparició de l'iPhone. No obstant això, i amb un canvi tan radical, és probable que tots dos formats de dispositius es mantinguin en el mercat encara durant molt de temps.

ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

Les clavegueres dels suburbis

No sé per on començar. Si per la nefasta aplicació de la discriminació positiva, pels tabús que ens estem aplicant tots plegats per tal de no promoure els “ismes” que la part més inoperant mentalment de la població no tarda a assimilar a una velocitat estratosfèrica, o per la vulnerabilitat que les classes treballadores dels suburbis de les grans ciutats han acaparat com si encara seguíssim vivint uns segles enrere. En tot cas, com que no sóc sociòleg, i potser ni tan sols un observador gaire eixerit de tot allò que ens rodeja, millor que em limiti a comentar l'excel·lència que els britànics continuen assolint a l'hora de plantejar sèries televisives, ja siguin autocrítiques amb el seu propi tarannà, o bé de denúncia social.

El cas és que Filmin –la plataforma catalana que m'està fent molt més fàcil aquesta tercera dècada de segle sense videoclubs perquè de fet s'ha convertit en la versió millorada d'aquests tristament desapareguts comerços de la cultura cinematogràfica– té entre el seu amplíssim catàleg dues sèries de producció anglesa que incideixen en casos reals que van sacsejar la consciència d'aquell país. Per una banda *La infàmia* (*Three Girls*), una producció de tres capítols dirigida per Philippa Lowthorpe on es dramatitza el cas de tres joves de Rochdale,

una ciutat de més de 100.000 habitants de l'àrea d'influència de Manchester, on tres adolescents van convertir-se en la punta de llança d'un entramat delictiu d'abús sexual pederasta i prostitució, per part d'homes britànics d'origen pakistanès

que treballaven en un kebab. Guanyadora de diversos premis Bafta, *La infàmia* posa al descobert com la policia de Gran Manchester va permetre que es perllongués aquesta situació no només amb les tres noies protagonistes, sinó amb moltes altres nenes, pel ridícul fet de no voler ser considerats racistes o xenòfobs.

La duresa d'aquest argument no és menor que el d'una altra producció també anglesa de la ITV, que amb el nom d'*El crim de Liverpool*, realitzat per Paul Whittington, que explica el cas de l'assassinat de Rhys Jones, un nen d'11 anys de la ciutat de Liverpool, que mentre anava a entrenar amb el seu equip va ser assassinat d'un tret per un adolescent implicat en guerra de bandes de carrer. Els fets, la investigació, la impunitat amb què es movien els presumptes culpables i el judici que va acabar dictaminant-ne l'autoria es van convertir en un altre referent de com la televisió pot servir per a alguna cosa més que per assassinar-nos diàriament milers de neurones.

Dimarts, 16 de maig de 2017.

La BBC One estrena la minisèrie 'Three Girls'.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

ESTALVIS EN TEMPS DE PANDÈMIA

En l'any de pandèmia que ha transcorregut, hi ha una pila d'indicadors que han seguit una línia descendent. Però, com tota regla, hi ha excepcions i una de les més destacades ja té xifres que, si bé es refereixen a tot l'Estat, té caràcter tan global que res no fa pensar que a Catalunya sigui diferent. La taxa d'estalvis a les llars de l'Estat es va incrementar fins a arribar a xifres rècord des que l'Institut Nacional d'Estadística en fa el recompte. A les llars, s'ha arribat a una taxa d'estalvi del 14,8% de la renda disponible i aquesta és una xifra inèdita des de 1999. Són vuit punts i mig de creixement respecte a la taxa que es va registrar un any abans i la comparació només és possible si s'estableix amb l'any 2009, també en plena crisi, quan va arribar a l'11,3%.

L'evolució històrica d'aquest indicador assenyalava amb claredat que l'increment de la taxa d'estalvis està associada a situacions d'incertesa econòmica. Davant la perspectiva que els ingressos poden arribar a reduir-se o, fins i tot, a suprimir-se perquè un o tots els membres d'una unitat familiar es quedin sense feina, la despesa es redueix i, en conseqüència, si durant el període analitzat els ingressos han persistit, els diners que no s'han gastat passen a formar part dels estalvis. És més propi de períodes expansius que la percepció és que els ingressos es mantindran i, per tant, es caigui en una alegria en la despesa. Més despesa, menys estalvis.

En la situació de pandèmia ha confluït aquest factor (les opcions que les empreses caiguin en unes dificultats que posin en perill la supervivència dels llocs de treball s'han incrementat) amb les restriccions en alguns sectors, particularment l'hostaleria i el turisme, que han comportat una reducció de les opcions de despesa de les famílies. I, en casos menys extrems, han estat moltes les famílies que han tingut menors ingressos per les afectacions, força generalitzades, dels expedients de regulació temporal d'ocupació (ERTO), que porten a la conclusió que, efectivament, hi ha

més estalvi, però no necessàriament generalitzat.

Els factors esmentats tenen també una traducció numèrica. Els ingressos a les llars van baixar l'any passat, el 3,3%, molt probablement pel creixement de l'atur i per l'efecte dels ERT. En canvi, la despesa ho va fer de manera molt més notable, un 12%, sempre segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística. El descens de la despesa, més elevat que el d'ingressos, acaba configurant una diferència prou elevada per incrementar el total de diners estalviats a les llars en 108.000 milions d'euros.

Que hi hagi més diners estalviats hauria de convidar a una lectura optimista sobre les opcions d'un creixement ràpid un cop la vacunació sigui prou generalitzada per recuperar una certa normalitat en el consum. Si les expectatives milloren i els compradors potencials disposen de liquiditat, el consum no hauria de tenir dificultats per prendre el camí de la recuperació. Però perquè l'anàlisi sigui completa, caldrà tenir en compte que la teoria té algunes arestes. La primera no deixa de tenir una certa lògica. Hi ha despeses que han quedat

pendents i que no tenen per què recuperar-se. Els sopars que han deixat de fer-se durant el confinament o el tancament nocturn de bars i restaurants ja no s'hauran fet perquè, en bona mesura, encara que hi hagi una alegria consumista no és fàcil pensar que els ciutadans sortiran en massa a menjar fora de casa cada dia fins a compensar el que no s'ha consumit en els mesos de tancament. Aventurar cap on anirà aquest estalvi és, a hores d'ara, una incertesa. La segona de les esquerdes de l'anàlisi optimista és la desigualtat en la capacitat d'estalviar. No tothom ha pogut estalviar ni ho ha pogut fer en les mateixes quantitats. La recuperació del consum en V que podria augurar un increment tan significatiu dels estalvis, torna a conduir a una recuperació en forma de K, també en aquest terreny.

Una de les característiques del nou estalvi a l'Estat espanyol, i no és una situació nova, és que s'està derivant principalment cap als dipòsits, amb rendibilitats baixes –especialment en l'actual context de tipus d'interès zero–. En altres països que tradicionalment han tingut taxes d'estalvis més elevades que l'Estat espanyol (una situació que, per cert, s'ha capgirat en aquests mesos de pandèmia, perquè els espanyols ja estalvien més que els francesos o els italians, per citar alguns exemples), s'opta més per vies d'estalvis que generen més rendibilitats. No era estrany, fins ara, trobar literatura econòmica que apuntés que a Espanya s'estalviava poc i malament. Ara s'estalvia més, però no millor.

Sigui com sigui, l'increment de l'estalvi acumulat és una invitació a l'optimisme. Quan la normalitat tregui el cap, les possibilitats que s'incrementi la despesa i, en conseqüència, l'activitat són elevades.

Una altra cosa és que ho faci en la mesura que esperen els més eufòrics. Convindrà estar atent a la distribució que s'hagi produït en aquest estalvi, perquè l'opció més ferma és que hagin estalviat més capes de població que, ja abans de la crisi, tindrien les principals necessitats cobertes. Els més optimistes auguren uns feliços anys vint, però aquest futur encara està per comprovar.

INDICADORS

Descens de l'atur registrat

L'atur va baixar en 6.390 persones al març respecte al febrer a Catalunya i la xifra de desocupats es va situar en 505.900 persones. El relaxament de restriccions es va reflectir en la primera baixada d'aquest indicador des de l'octubre. Aquesta xifra suposa un descens mensual de l'1,25% i si es compara amb el mateix mes del 2020 l'atur creix el 21,31%, concretament hi ha 88.853 desocupats més.

Hipoteques més cares

El principal índex de referència per a les hipoteques, l'euríbor a un any, torna a créixer per segon mes consecutiu, un fet que no es donava des del mes de maig passat. Segons del Banc d'Espanya, l'euríbor es va situar en el -0,487% al març, lleugerament per sobre el -0,501% de febrer. Els últims 12 mesos, però, l'índex de referència per a les hipoteques a l'Estat ha caigut en -0,221 punts.

ALEGRIA INTERIOR

Jordi Soler / jordi@alegriainterior.com

Rascar el rovell

De vegades, a la vida, tendim a tancar tots aquells aspectes que no ens agraden o no volem afrontar. La ment és molt hàbil construint infinites justificacions i distraccions per tal de desviar la nostra atenció cap a coses més fàcils de pair. És com quan pintem sobre ferro rovellat amb la intenció de reparar-lo. El resultat és bo durant uns dies, però tard o d'hora haurem de repetir la feina i no ens adonarem que per dins, a mesura que passen els

dies, el ferro es va podrint més i més. L'única cura possible és rascar, tractar i després tornar a pintar.

Per entendre millor què vol dir “rascar el rovell” em serveix la història que explica una pel·lícula que em van recomanar fa pocs dies i que es titula *Recuerdos desde Fukushima*. La directora, Doris Dórrie, a través de la seva obra en blanc i negre explica les vivències de dues dones molt diferents que s'uneixen per aquelles coses de la vida i que s'ajuden l'una a l'altra a enfrontar els seus fantasmes i pors més profundes. En un entorn desolat pel gran terratrèmol que va patir la costa del Japó el 2011, la més gran de les protagonistes decideix tornar a la seva antiga casa en ruïnes per iniciar un camí de reconstrucció en tots els sentits. La noia que l'acompanya en aquesta experiència no té res en comú amb ella, però no obstant això es troba presonera d'un magnetisme que li impedeix abandonar-la.

Juntes netegen la casa i els racons més bruts de les seves ànimes. La noia jove ajuda la seva amfitriona a fer les paus amb el fantasma de la seva antiga alumna de *geisha* que va morir durant el tsunami que van patir uns anys abans, i amb aquesta acció, en fer de mitjancera, automàticament també va alliberar-se ella mateixa del pes que portava pels seus pecats del passat.

Aquesta història segueix escrupolosament totes les etapes descrites al “Viatge de l'heroi”. Van començar amb la crida des de la seva part més profunda cap a una aventura amb un destí incert. En el transcurs de la trama apareixen reptes, dificultats, pors, aliances i la gran prova de valentia final que permet a les heroïnes obtenir l'elixir que les condueix a la transformació i de rebot a la llibertat desitjada.

Aquesta sensació de llibertat només ens pot arribar si som capaços d'embrutar-nos les mans o entrar en camins plens de fang. Davant els episodis difícils de la vida, quan canviem el camí fàcil de la justificació mental pel de mirar la situació de cara i afrontar-la ja ens estem dient a nosaltres mateixos que abans de pintar preferim rascar. Si som pacients i fem la feina ben feta de ben segur que no haurem de repetir-la mai més i podrem seguir el nostre camí de vida transformats i acompanyats d'una nova mirada.

L'HORÒSCOP

Roser Bona

Del 9-04-2021 al 15-04-2021

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Guardes el teu costat més emotiu sota set claus. Pots gaudir de moments entranyables amb els teus. Si estàs a l'atur, un amic pot obrir-te les portes a un lloc de feina.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Compte de barrejar diners i amistat. Si no queden les coses ben clares es pot produir una situació incòmoda per a ambdós. Cerques moments per trobar la pau. Vols desconnexió.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Podries trobar algun entrebanc al sector laboral. Parlar de tot plegat amb una persona de confiança t'ajudarà a enfocar-te en els teus objectius i no perdre més energia.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Algú a qui aprecies, possiblement una dona, és víctima d'una injustícia i faràs el possible per ajudar-la. A la feina, potser hauràs de posar límit a un superior abusiu.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Al sector professional tocarà definir molt bé què vols fer. Sembla que has entrat en competència amb algú. En aquests dies podries tenir somnis profètics, posa-hi atenció.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Lluna i Neptú a Casa VII, inclinen a reconciliar-se amb la parella si estàveu enfadats. També pot aplicar-se a una exparella. Tocarà guardar el secret d'una bona amistat.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Si tens una relació de parella, potser és moment de fer un pas endavant i fins i tot parlareu de passar per vicaria. Possible escapada de cap de setmana amb els fills.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

L'aspecte de Plutó amb Venus et pot fer viure un intens enamorament. Podries experimentar fins i tot certa gelosia. En el pla laboral, un projecte dona els seus fruits.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Amb tres planetes per Casa V, cerques la manera de passar-ho bé i de distreure't dels problemes quotidians. Una persona t'atrau, però esperes que ella faci el primer pas.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Si hi havia problemes a la feina, tens el suport del teu superior. Et sents més enèrgic, aprofites per fer exercici i perdre algun quilo. Notícies d'un amic del passat.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

La teva agenda s'amplia amb nous i interessants contactes. Estàs més comunicatiu i fas amics amb facilitat. T'assabentes d'una notícia força delicada i caldrà ser prudent.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Les finances demanen atenció. Potser cal organitzar-se millor en les petites despeses del dia a dia. Et dones plaers culinaris, però compte amb els dolços, no n'abusis.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Salvany

‘Shirley’

De Josephine Decker

Josephine Decker és una directora amb molta imaginació que va sorgir de Sundance. La Shirley Jackson (Eilizabeth Moss) és una escriptora a qui es vol acostar, però tampoc fent-ne un *biopic* corrent. El cas és que quan estem a punt de veure la realitat, se n'allunya i cansa. La famosa escriptora no està en el seu millor moment, però troba el fil, amb una parella jove a qui acullen a casa seva. Decker agafa tots els defectes de la lletraferida. Explotadora de l'entorn, ansietat, terror i humor negre per narrar els maltractes. Una altra *cos movie*, al fons no marí sinó de la perduda Shirley (*La maldicion de Hill House*),

i de pas a tots el que vulguin aprofitar el pasatge. Un deliri emocionant sobre el blanc de l'escriptora i que buscarà en el seu entorn més salvatge la inspiració. Abans veurem l'ànima de la famosa que a ella mateixa, que sembla una secundària fosa. Guió literari lògicament de Sara Gubbins sobre la novel·la de Susan Scartf Merrell. Tema, estil, drama però que malgrat la fanatització que produeix, encara ha trepitjat la línia de sortida. L'art, la malaltia mental, el procés creatiu, l'expressionisme, la realitat i el somni, la semàntica encara estan verds tot i que poden ser fascinants per al poble de la cultureta.

‘Les dues nits d'ahir’

De Pau Cruanyes

Premi del públic als Gaudí i dos Bisznagas a Màlaga, avalen aquest *treball de fi de curs* força ben fet, de Pau Cruanyes. Desenvolupa el guió d'Eric Valdi Roca que tracta sobre l'amistat. Oriol Llobet Avellaneda, Arnau Comas Quirante i Mar Pawlowsky roben les cendres de Kharlos

Villanueva, que s'acaba de morir. Aquí comença una *road movie* per tirar-les en algun lloc. Pel camí es trobaran Cristina Colom, i com és moda a l'actualitat, formaran una bombolla que els allunyarà cada vegada més de la realitat i de la possibilitat de tornar a casa.

OFERTA CULTURAL

V. Bigas / T. Terradas

Música i teatre amb ‘Àries de reservat’, a Calldetenes

‘Àries de reservat’, Cia. Elena Martinell.

Teatre Auditori de Calldetenes, dissabte 10 d'abril, 19h.

Una obra de Marc Rosich interpretada per la soprano Elena Martinell i la pianista Glòria Garcés. Ambdues han estat contractades per un concert de cap d'any de gent acomodada que les obliga a actuar amb els ulls embenats perquè no hi hagi cap testimoni del que passa en aquell reservat. Quan sonen les dotze campanades només elles dues queden amb vida.

Canovelles rep la pallassa Plana

‘Veus que no veus’, amb Pepa Plana i Noël Olivé.

Teatre Auduitori Can Palots de Canovelles. Dissabte 10 d'abril, 20h.

La pallassa Pepa Plana, juntament amb Noël Olive, portaran a escena els anomenats números clàssics de pallassos en versió femenina.

La Calòrica visita L'Atlantida

‘De què parlem mentre no parlem de tota aquesta merda’.

Cia. La Calòrica. L'Atlàntida, Vic. Divendres 9 d'abril, 20h.

Mònica López interpreta una divulgadora científica que participa en el congrés català de negacionistes climàtics en aquesta obra que consciència sobre la principal amenaça mediambiental que afecta la humanitat.

CINECLUB

CINECLUB VIC
13 d'abril, 20h
L'Atlàntida
VO subtitulada

‘Hiero 3’

Corea del Sud, 2004. Dir.: Kim Ki-duc. Tae-suk és un jove que ocupa temporalment habitatges mentre els seus propietaris no hi són. No és un lladre, sinó tot el contrari: en agraïment per l'allotjament, els ajuda en algunes feines de la casa. Un dia entra en una casa, aparentment desocupada, i s'hi troba la Sun-hwa. De seguida saben que són ànimes bessones i descobreixen que no poden separar-se.

AC GRANOLLERS
9 i 11 d'abril, 19h
Cinema Edison
VO subtitulada

‘The Mauritanian’

Regne Unit, 2021. Dir.: Kevin Macdonald. Mohamedou Ould Slahi sobreviu a la presó de Guantánamo després d'haver estat detingut i empresonat sense càrrecs pel govern dels Estats Units durant una dècada i sense que s'hagi celebrat cap judici. Havent perdut tota esperança, troba aliats en l'advocada defensora Nancy Hollander i la seva associada. Junts s'enfronten a molts obstacles a la cerca de justícia.

ALTER CINEMA
15 d'abril, 19.30h
Cinema El Casal
Torelló

‘Sentimental’

Espanya, 2020. Dir.: Cesc Gay. Adaptació d'*Els Veïns de dalt*, obra teatral de debut de Cesc Gay. Una parella que fa més de 15 anys que viu junta convida a casa la parella del pis de dalt, que és més jove i provoca uns sorolls que els molesten. Els acabaran fent una sorprenent proposta que convertirà la vetllada en una experiència excessiva i catàrtica per a tots quatre.

CINEMES

EL AGENTE TOPO

Chile 2020. Dir. Maite Alberdi. Amb Sergio Chamy i Rómulo Aitken. Documental. Sergio és un espia xilè. O una cosa semblant. I és que se li ha ofert aquesta feina després d’un càsting organitzat pel detectiu Rómulo, un investigador privat que necessita un talp creïble per infiltrar-se en una llar de jubilats. La clienta de Rómulo, una filla d’una resident, sospita que la seva mare podria estar sent maltractada, per la qual cosa el contracta per descobrir què és exactament el que està passant a la residència. Sergio, no obstant això, té 83 anys i no és precisament l’agent 007, de manera que no li resulta gens fàcil aprendre a manejar la tecnologia i la metodologia d’espionatge. Mentre tracta de recol·lectar proves, Sergio fa amistat amb alguns dels jubilats i s’adona que la suposada terrible veritat que buscava no té absolutament res a veure amb el que tant ell com Rómulo havien sospitat.

EL INFORME AUSCHWITZ

Eslovàquia 2020. Dir. Peter Běbjak. Amb Noël

Czuczor i Peter Ondrejicka. Drama. Narra la història real de Freddy i Valter, dos jueus eslovacs que van escapar d’Auschwitz el 1944 i van aconseguir tornar a Eslovàquia, i la seva lluita per convèncer tots aquells que no volien veure la veritat.

GUERRA DE MENTIRAS

Alemanya 2020. Dir. Johannes Naber. Amb Virginia Kull i Dar Salim. Thriller. Encara que ja ha buscat sense èxit armes de destrucció massiva a l’Iraq com a membre d’una missió especial de les Nacions Unides, l’expert en armes bioquímiques Arndt Wolf continua estant obsessionat amb la idea que Saddam Hussein amaga alguna cosa. Cap de les persones que l’envolten mostra el menor interès en aquesta qüestió, circumstància que canvia de la nit al dia quan un refugiat polític del govern iraquetà assegura haver estat involucrat en la creació d’aquesta mena d’armes. El Servei d’Intel·ligència Federal alemany convoca a Wolf perquè avalui si la informació de l’informant, a qui se li ha atorgat el sobrenom de *Curveball*, és o no certa.

GODZILLA VS KONG

EUA 2021. Dir. Adam Wingard. Amb Kyle Chandler. Ciència ficció. Godzilla i Kong, dues de les forces més poderoses d’un planeta habitat per tota mena d’aterridores criatures s’enfronten en un espectacular combat que sacseja els fonaments de la humanitat. Monarch s’embarca en una missió d’alt risc i posa rumb cap a territoris inexplorats per descobrir els orígens d’aquests dos titans, en un últim esforç per mirar de salvar dues bèsties que semblen tenir les hores comptades sobre la faç de la Terra.

MONSTER HUNTER

EUA 2020. Dir. Paul W.S. Anderson. Amb Milla Jovovich i Tony Jaa. Acció. Després del nostre món n’hi ha un altre: un món de monstres perillosos i poderosos que governen els seus dominis amb una ferocitat mortal. Quan la tinenta Artemis i els seus lleials soldats són transportats del nostre món al nou món, la impertorbable tinenta rep el cop de la seva vida. En la seva desesperada batalla per sobreviure contra enormes enemics amb poders increïbles i atacs imparables i repugnants, Artemis s’unirà a un home misteriós que ha trobat la manera de defensar-se.

NOMADLAND

EUA 202. Dir. Chloé Zhao. Amb Frances McDormand, Linda May i David Strathairn. Drama. Una dona, després de perdre-ho tot durant la recessió, s’embarca en un viatge cap a l’Oest americà vivint com una nòmada en una caravana. Després del col·lapse econòmic que va afectar també la seva ciutat a la zona rural de Nevada, Fern agafa la seva camioneta i es posa en camí per explorar una vida fora de la societat convencional com a nòmada moderna.

OTRA RONDA

Dinamarca 2020. Dir. Thomas Vinterberg. Amb Mads Mikkelsen i Thomas Bo Larsen. Drama. Martin, un professor de secundària, al costat de tres altres companys de la professió decideix realitzar un experiment que consisteix a mantenir un nivell constant d’alcohol en sang durant tot el dia. D’aquesta manera pretenen demostrar que sota la influència de l’alcohol són capaços de millorar en tots els aspectes de la seva vida, i tornar-se més valents i creatius. No obstant això, encara que al principi sembla que els resultats són molt positius, a mesura que avança l’experiment

comença a descarrilar, i porta unes conseqüències que els canviaran la vida per sempre.

RUEGA POR NOSOTROS

EUA 2021. Dir. Evan Spiliotopoulos. Amb Jeffrey Dean Morgan i Cary Elwes. Terror. Un periodista en hores baixes descobreix una sèrie d’aparents miracles d’una jove que diu haver estat visitada per la Mare de Déu, miracles esdevinguts en un petit poble de Nova Anglaterra. El periodista intentarà tenir l’exclusiva de la història per retornar la seva carrera a la fama. El que desconeix és que aquests miracles amaguen una cara molt més fosca del que ell creia.

TOM Y JERRY

EUA 2020. Dir. Tim Story. Amb Cloë Moretz. Animació. Tom i Jerry, el gat i el ratolí més populars de la història de l’animació, tornen a retrobar-se. Jerry s’ha instal·lat en el millor hotel de Nova York, el qual està preparant “les noces del segle”. L’arribada del ratolí està causant certs inconvenients que poden arruïnar aquest gran esdeveniment. Per això, Kayla, la planificadora d’aquest esdeveniment, decideix contractar Tom per a atrapar Jerry. D’aquesta manera, comença una batalla sense límits entre el gat i el ratolí que podria destruir la carrera de Kayla, les noces i, fins i tot, l’hotel. Mescla d’imatge real i animació.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	Pequeños detalles	-	17.00 i 20.00	17.00 i 20.00	-
RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	Falstaff (òpera)	-	19.00 (VOSE)	-	-
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	Godzilla vs Kong	-	17.00 i 19.30	17.00 i 19.30	19.30
TORELLÓ		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
El Casal	Sentimental	-	-	-	19.30 (Cicle Gaudí)
VIC		Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
L'Atlàntida	Hierro 3 (VOSC)	-	-	20.00 (Cineclub Vic)	-
VIC		Divendres	Dissabte i diumenge		De dilluns a dijous
Sucre	El informe Auschwitz	20.15	11.40 (dg.), 16.05, 17.55 i 20.15		18.15 i 20.15
	El informe Auschwitz (VOSE)	19.50	19.50		19.50
	Ruega por nosotros	18.10	15.45 i 18.10		18.10

El agente topo	20.30	20.30	20.10
Tom i Jerry	17.40	11.40 (dg.), 16.15 i 19.45	17.30
Tom y Jerry	18.10	11.55 (dg.) i 18.10	18.20
Godzilla vs Kong	17.50 i 20.05	11.30, 13.55, 16.05, 17.40, 18.20 i 20.05	17.40 i 20.05
Monster hunter	18.10	11.45 (dg.) i 17.45	17.50
Nomadland	17.55 i 20.00	17.55 i 20.00	17.55 i 20.00
Nomadland (VOSE)	20.10	20.10	20.00
Los traductores	20.10	15.55	20.00
Minari. Historia de mi familia	20.05	16.00 i 20.05	20.05
Raya i l'últim drac	18.25	11.50 (dg.) i 15.55	-
Raya y el último dragón (3D)	17.45	11.35, 13.45 i 18.00	17.45
Els Croods 2: una nova era	-	11.35 (dg.) i 15.55	-

CARDEDEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
L'Esbarjo	14 días, 12 noches	20.00	20.00	19.00	-
	Sentimental	-	-	-	20.00 (Cicle Gaudi)

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Tom i Jerry	18.30	16.00	12.00	-
	Non Dago Mikel? (VOSE)	20.30	-	20.30	20.30
	Libreros de Nueva York (VOSE)	-	20.00	16.30	18.30
	Nomadland	16.30	18.00 (VOSE)	18.30	16.30

GRANOLLERS		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts
Edison	The Mauritanian	19.00 (VOSE)	18.00	19.00 (VOSE)	-
	L'última cita des de Bòsnia	-	-	-	19.00

GRANOLLERS		De divendres a dijous
Ocine	Tom y Jerry	15.45, 17.45 i 19.45 / 16.15 i 18.15
	Monster hunter (Atmos)	16.10, 18.10 i 20.10
	Los Croods 2 (...) (Atmos)	16.10
	Godzilla vs Kong	18.15 / 20.10 / 15.45 i 18.00 / 16.15 / 17.45 i 20.00
	Un efecto óptico	20.30
	Los traductores	20.10
	Nomadland	15.50, 18.00 i 20.05
	Trolls 2: Gira Mundial	15.30
	En guerra con mi abuelo	18.30
	El padre	20.20
	Digimon Adventure: Last (...)	16.00
	Ruega por nosotros	16.00, 18.00 i 20.00
	Minari. Historia de mi familia	15.45
	Los Croods 2: una nueva era	18.00
	Pequeños detalles	19.45
	Otra ronda	16.10 / 17.45 i 20.00
	Inmune	18.20
	Guerra de mentiras	20.00 / 15.45

